

Razsodba cesarja Jožefa.

D nekega zlatarja na Dunaju je kupil odličen plemič skrinjico z dragimi kameni ter si jo pustil prinesiti na dom. Ko bi bil pa moral lišp plačati, je za-trjeval, da škrinjice ni dobil. Zlatar ga je torej tožil, a plemič tudi pred sodnikom ni hotel ničesar priznati. Tožitelj torej ni dosegel nikakega uspeha. V svoji stiski se obrne na cesarja Jožefa. Ta veli, da prideta k njemu oba moža. Ko vstraja pri svoji laži, mu zapove cesar, naj sede in piše, kar mu bo narekaval. Narekaval pa mu je takó: „Ljuba žena! Izdana sva, cesar vé za vse; takoj izroči omarico možu, ki ti prinese to pismo, sicer sva izgubljena.“ Plemič se prične tresti in komaj spiše do konca. A preden je še cesar odposlal pismo, pade preden na kolena in mu prizna svojo laž. Pismo pa je cesar odposlal, in tekom ene ure je imel zlatar svojo lastnino zopet v rokah. —c.

Zrela je pšeničica.

Zrela je pšeničica,
Oj pšeničica zlata,
Rádostna je ptičica,
Ptičica krilata.

V zraku sinjem brez skrbi
Dan na dan prepeva,
Stvarnik večni jo živi,
Solnce jo ogreva.

Zrela je pšeničica,
Vse prepeva v logu,
Slednja, slednja ptičica
Hvalo poje Bogu.

Žirov.

